echilibru şi o măsură în gest, care, dacă sunt lipsite de crispaţia tragicului, nu sunt lipsite de nobleţe. Sub chipul brăzdat de cutele vecinicei liturghii a acţiunii sale rituale, românul va fi fost mai atent poate decât alţii la „ce ne învaţă crinii câmpului şi păsările cerului".

Cheia acestei atitudini a românului o ştim acum. Ea vine din faptul că purtarea lui e totdeauna ancorată-n vecinicie, că totdeauna românul are, în faţa lui, nu exigenţele mărunte impuse de condiţiile de fapt, ci fiinţele stihiale, vedenia de slavă a esenţei tuturor lucrurilor, care atârnă de îndurarea lui Dumnezeu, ci nu de fapta omului. La antipodul atitudinii practice a englezului, care nu lucrează decât pentru împrejurările zilei de mâine, în imediată dependenţă de rezultatul acţiunii, românul are sentimentul, în tot ce face, că ia atitudine în vecinicie, şi integrarea omului în vecinicie nu o dă fapta eficientă, ci purtarea simbolică sau rituală.

De aceea e românul, totdeauna, atât de bun făcător de planuri, combinator de ipoteze, iscoditor de posibilităţi şi de resurse, admirator de străini şi suspinător după caractere. Dar tot de aceea, e el nebăgător de seamă la ce face (ce-o fi, o fi!) dispreţuiror al urmărilor faptei sale,